

Psalm 118 (117) /wg BT wyd. 4/

¹ Alleluja.

Dziękujcie Panu, bo jest dobry,
bo łaska Jego trwa na wieki.

² Niech mówi dom Izraela:

«Łaska Jego na wieki».

³ Niech mówi dom Aarona:

«Łaska Jego na wieki».

⁴ Niech mówią bojący się Pana:

«Łaska Jego na wieki».

⁵ Zawołałem z ucisku do Pana,

Pan mnie wysłuchał

i wywiódł na wolność.

⁶ Pan jest ze mną, nie lękam się:

cóż mi może zrobić człowiek?

⁷ Pan ze mną, mój wspomożyciel,

ja zaś będę mógł patrzeć z góry na mych wrogów.

⁸ Lepiej się uciec do Pana,

niż pokładać ufność w człowieku.

⁹ Lepiej się uciec do Pana,

niżeli zaufać książętom.

¹⁰ Osaczyły mnie wszystkie narody,

lecz startem je w imię Pańskie.

¹¹ <Osaczyły mnie w krąg, tak, osaczyły mnie,

lecz startem je w imię Pańskie>.

¹² Osaczyły mnie w krąg jak pszczoły,

pały jak ogień ciernie:

lecz startem je w imię Pańskie.

¹³ Popchnięto mnie, popchnięto, bym upadł,

lecz Pan mi dopomógł.

¹⁴ Pan, moja moc i pieśń,

stał się moim Zbawcą.

¹⁵ Okrzyki radości i wybawienia

w namiotach ludzi sprawiedliwych:

Prawica Pańska moc okazuje,
¹⁶ prawica Pańska wysoko wzniesiona,
prawica Pańska moc okazuje.
¹⁷ Nie umrę, lecz będę żył
i głosił dzieła Pańskie.
¹⁸ Ciężko mnie Pan ukarał,
ale na śmierć mnie nie wydał.
¹⁹ Otwórzcie mi bramy sprawiedliwości:
chcę wejść i złożyć dzięki Panu.
²⁰ Oto jest brama Pana,
przez nią wejdą sprawiedliwi.
²¹ Dziękować Ci będę, że mnie wysłuchałeś
i stałeś się moim zbawieniem.
²² Kamień odrzucony przez budujących
stał się kamieniem węgielnym.
²³ Stało się to przez Pana:
cudem jest w oczach naszych.
²⁴ Oto dzień, który Pan uczynił:
radujmy się zeń i weselmy!
²⁵ O Panie, wybaw!
O Panie, daj pomyślność!
²⁶ Błogosławiony, który przybywa w imię Pańskie!
Błogosławimy wam z domu Pańskiego.
²⁷ Pan jest Bogiem:
niech nas oświeci!
Ścieńnijcie szeregi, z gałęziami w rękach,
aż do rogów ołtarza.
²⁸ Jesteś moim Bogiem, chcę Ci dziękować:
Boże mój, chcę Ciebie wywyższać.
²⁹ Wystawiajcie Pana, bo dobry;
bo łaska Jego na wieki.

Bo łaska Jego na wieki. W „litanijnej” formie (por. Ps 136) kilka razy na początku psalmu 118 zostaje powtórzone to ogólne uzasadnienie dziękczynienia, skierowane do całego ludu Izraela, kapłanów i „bojących się Pana”, czyli prawdopodobnie grupy wiernych spośród pogan (tzw.

prozelitów). Łaska (*chesed*) i dobroć (*tob*) Boga oznaczają pomoc okazaną dla tych, którzy należą do Jego ludu na mocy zawartego przymierza. Dokładniejszy opis Psalmista podaje w następnych wierszach.

Zawołałem z ucisku do Pana, Pan mnie wysłuchał. Psalmista daje świadectwo pomocy otrzymanej od Boga w trudnej sytuacji zagrożenia życia od nieprzyjaciół. Doświadczenie Bożej pomocy umocniło w nim zaufanie do Pana, co wyraża w wyznaniu, że ufność pokładana w Bogu jest pewniejsza niż ta pokładana w człowieku, nawet w tych, co są możnymi tego świata. Nawet potęga narodów nie jest straszna dla niego – te słowa z pewnością wypowiedane są z myślą o całym ludzie Bożym, doświadczającym wielokrotnie zagrożenia od pogańskich narodów. Świadczy też o tym wyznanie: „Pan moja moc i pieśń, stał się moim Zbawcą”, przywołujące na myśl „Pieśń Mojżesza” po cudownym przejściu przez Morze Czerwone i pokonaniu Egipcjan (zob. Wj 15, 1nn). Psalm przechodzi ponownie w ton radosnego wystawiania Pana.

Otwórzcie mi bramy sprawiedliwości. To prośba pielgrzyma przybywającego do świątyni, aby złożyć Bogu dziękczynienie. „Błogosławiony, który przychodzi w imię Pana” (w. 26a). Oto radosny dzień uczestniczenia w obchodach ku czci Pana. Napęlnia szczęściem pielgrzymów. Otrzymują kapłańskie błogosławieństwo. Tworzą procesję świąteczną. Z dziękczynieniem łączy się modlitwa błagalna, bo zawsze jest tyle potrzeb. Ale na koniec psalmu ponownie dominuje słowo wdzięczności i uwielbienia.

Kamień odrzucony przez budujących stał się kamieniem węgielnym. Prawdopodobnie jest to powiedzenie, które Psalmista wykorzystał, aby podkreślić, jak dzięki pomocy Pana został odwrócony na dobre jego los. Do tych słów nawiązał Pan Jezus zapowiadając swój los w przypowieści o przewrotnych rolnikach (zob. Mt 21,42). Potem uczynili to Apostołowie (zob. Dz 4,11; Ef 2,20; 1P 2,4.7). Cierpienie „odrzuconia” aż po śmierć, zostało zwyciężone przez chwałę Zmartwychwstania: „Oto dzień, który Pan uczynił” (w. 24a).

Boże łaskawy i dobry, Tobie Kościół śpiewa nieustannie pieśń uwielbienia i składa ofiarę dziękczynienia. Przez Chrystusa Pana naszego. Amen.

o. Michał Baranowski OFMConv